

UN ESEMPLAR
PENTRU CAPITALA . . . 50 BANI

Acastă fôia ese uă dată pe săptămână :
DUMINECA
Abonamentele se încep numai cu Nr. 1, 13, 26 și 39.
Abonamentele se fac în Pasagiul Român Nr. 9 și 11, prin districte pe la corespondenți sêu prin postă, trâmîtînd prețul.
Abonamentele neplătite și scrisorile nefrancate se vor refusa.

UN ESEMPLAR
PENTRU DISTRICTE . . . 55 BANI.

PREȚUL ABONAMENTULUI
Pe an pentru capitală . . . lei noi 24.
Pe jumătate an . . . » » 12.
Pentru districte pe an . . . » » 27.
Pe șese luni . . . » » 14.
Pentru străinătate pe an . . . » » 30.
Reclame și inserțiuni linia . . . » »
Anunțuri, linia Bani. 30.

Pentru abonamente, reclame și inserțiuni se va adresa la **D. T. I. STOENESCU**.

SUMARIU

1. Frica fricelor, poezie de BUȚEA.
2. Săptămâna, de TITI.
3. Poiana Ielelor, poezie de C. CRISTESCU.
4. Ghimpișori.
5. Răspuns la Istoria unui Smarald, poezie de TIOPA.

FRICA FRICELORU

Parturiunt montes
Nascetur mus ridiculus.

I

Unu munte grósnicu, grozavu mugescu...
Ardu pe elu codrit de fagi și brađi?
Vre-uă catastrofă se pregătesce?
La ómeni frica'i scrisă 'n obraz!
Fulgere repedi nuorii brăzdéza,
Bubue tunul, și, după elu,
În fine cerul se 'nseninéza...
Muntele nasce unu șoricelú.
Lumea se miră, ríde, întrebă :
„Unu șorecú numai? Ce mai odorú!
„Atăta gróza ș'atata trébă,
„Pentru unu șorecú... ș'acela chiorú.“
Dar unde'i huetú și multă vorbă,
Tréba'i pučina, cum ați vedutu...
Avemú sub mână recentă probă
Cu ministerul care-a cădutu.

II

Când priveamú din tótă țerra
Deputații allergând,
Toți aprinși, ardéndu ca para,
Toți cu resbunarea 'n góndú :
„S'a sfirșitu cu Catargiu, —
„Mi-amú đistu, — póte-asa e datú,
„Neamul lui Cantaragiu
„Sé fie tot spénduratú.
„Mavroghehi și Florescu
„In ocnă o sé'i privesci,
„Costaforu, Miorescu,
„Vorú putređi 'n Văcăresci;
„Iar Lahovari, Cretzulescu
„Și Cantacuzin se ducú,
„Cu Rosset, cu Boerescu
„Și cu Carpú la Balamucú.“

Ast-fel era vorba 'n lume,
Ast-fel și eú o credeamú...
Dar pasă-mi-te de glume...
Nu scápamú pe cât vedemú.

III

Camera 'ncepe a ei lucrare,
Toți deputații staú înăspriți,
Ș'ascultă actul de accusare,
Căți-va diu drepta parú opăriți...
La tótă phrasa junimea strigă :
„Ceremú cuvéntul! Actul e slabú!
„Vremú duoi ministrii ca sé se frigă :
„De la finance și de la ștabú!“
Admitteți ocnă, spéndurátorea,
Pentru ministrii cei trádatori...
Din actul vostru de acusare
Nimicú nu ese hotărítorú!
Ce rotiti phrasa îngámate?
Numai d'allegeri suntú vinovați,
Când a lor crime întrecú pe tóte!
Véndarea țerrei voi le-o ertati?!
Lăsați uitate pe din afara
Questiuni grave, precum Crawley,
Convențiunea-Austro-ungara
Și milióne de mi de lei?!
Dar monopolul? Dérá licența!
Ce sugrumú țerra ș'o sărăcescú?
Dar arbitrarul, dar violența
Ce la tot pasul se întâlnescú?
Cu unu burete stergeti pe tóte?
Numai d'allegeri vé ocupați?
Credeți că faceți mari treburi póte
Prin paragraphuri ce înșirați?
Saú a lor culpă și crimă tótă
Stă in portfoliul ce li s'au smulsú?
Credeți că 'n aurú țerra innótă
Numai prin faptul că 'i-amú exclusú?
Dérá resonul de îndreptare
Ce 'n Europa a resunatu
Că „la noi trebui multă schimbare,
„Și micú și mare... tot... resturnatu!?!“

IV

Când pe marea 'nfuriată
Corabia luptă greú,

Când de stânci amenințată
Speră numa 'n Dumneđeu,
Marinari cu barba albă
Apucú cârma de la juni;
La ei mâna de și 'i slabă
Dar cunoscú marea 'n furtunú.
Ei sciú cum sé șovăiască
Printre stânci vasul ușorú,
Când siliți suntú s'ocrotéscă
Printre alții piellea lorú.
Tot ast-fel și dibăcia
Bétrânilor deputați,
Deturnară vijelia
Ce pe mulți prinseră 'n lați.
Prin fineța demonstrată
Nimicú nu s'a detaliatú,
Și 'n Camera demontată
Resonul a deraliatú.

V

Din mi de crime ce apésară
Guvernul vitregú ce ne-a trádatu,
Pe ce motive se acusarú
Și la ce forme s'a procedatú?
Dintre ministrii mai fie-care
De grele rane comprometați,
Prin ce minune, prin ce 'ntémpare,
Numai d'allegeri suntú vinovați!
De ce in parte pe fie-care,
Nu se luará la descusutu,
Când la ei crima de sine-apare
Neagră, hidósă, cum s'a țesutu?
De ce nu este calificată
Fie-ce faptă in specialú?
De ce hoția nu'i demascată?
De ce s'ascunde subt unu voalú?
De ce dreptatea pe pragú la ușa,
Voi ați oprit'o și n'ați lassatu
Sé intre 'n intru pinó la sursă?..
Mai găsea póte vr'unú vinovatú!
De ce? — Dar cine ne va răspunde?
De nu unu echo de multú usatú :
„Omul cu minte, multe ascunde
„Când póte însuși fi acusatú!“

Așa se spală mână pe mână,
Și pe d'asupra își pună mânuși,
Nu le-ar fi altu-felul la îndemână...
Ba ar fi, pôte, puse 'n cătuși.

VI

Adunarea turbulentă
Ca rin farmecul s'a condus;
Ori-ce cauză violentă
Sau propuneri ce-a produs,
N'a isbutit la nimica;
Căci pușinii ce-au lucrat,
Precum lesne se explică
Țineau lucrul încurcat.
Ast-fel după dece zile
Au stat totu la 'nceput,
Au scris multe, multe fille,
Dar nimic n'au priceput;
Ba-au făcut uă 'ncrețură :
Au aglomerat în ea,
Unu complexu de procedură
Ce de sine'i va cădea,
Așa că 'n Casașune
De va fi de condamnat.
Va fi for' discușune
Procedură ce-au urmat.

VII

Nu in acestu chipu se prinde
Pe ministrii vinovați...
Îmi păstrezu dreptul a rîde
Când voru eși achitați.

Buftea.

1876, August 2.

SĂPTĂMÎNA

Minșitorul *Officiale* de astă-șî Sămbătă 21 August, publică mai multe destituișii și revocări, interne și externe, cari, de și de mică importanță, totuși, pentru pliophoria lectrișelor năstre, le reproducem textuale :

La tribunalul de Sperieșî, d. Pingeleșcu, portărelu, în locul d-lui Caraghiosoglu revocatu.

La subprefectura de Balamuci, d. Sminteanu, pomojnicu, spre înlocuirea d-lui Nebunescu, destituitu.

La biuroul vamale Geșeftărenii, d. Coșcăreanu, verificatoru de classa a doua spre îndeplinirea vacanșei remasă prin decedarea d-lui Pirjolescu.

La Constantinopole, Majestatea-Sa Abdul-Hamid, sultanu, spre înlocuirea Majestatei-Selle Murat V, care și elu înlocuise pe Abdul-Aziz, care și Abdul-Aziz înlocuise pe Abdul-Megid, etc.

Lucrurile fiind simple și forte naturali, n'avem de cât a ura călătoria sprancenată destituișilor, revocașilor și repositărilor, și poșta bună numișilor, decretașilor și proclamașilor !

* * *

Unu lucru este de sperat : tribunalul de Sperieșî, va merge multu mai *seriosu* cu Caraghiosoglu de cât cu predecesorul Pingeleșcu; subprefectura de Balamuci, multu mai *prudentu* cu Nebunescu de cât cu Sminteanu; vama Geșeftărenii, multu mai *onestu* cu Coșcăreanu ca cu Pirjolescu, *eră* Imperiul Osmanliu, — ceea-ce este și mai necontestabile, — multu mai *părintescu* cu Abdul-Hamid de cât cu Murat, de cât cu Aziz, de cât cu Megid...

Așa ! să sperăm că trebile, — și *treghile*, — la Sperieșî, la Balamuci, la Geșeftărenii, la Osmanliu, voru merge mai găitanu, mai ibrișimă ca pîn-acum, căci de n'ar fi nu s'ar povesti, ș'apoi chiar de n'ar fi, chiar de nu s'ar povesti, aru trebui ore se disperăm ? N'amă avea la 'ndemână alți Caraghiosogli, alți Nebunesci, alți Coșcăreni, alți Megidi, Azizi, Murași, Hamidi, sub altu nume și prenume, cum de exemplu : Iusu-Izedini în locu de Hamidi, Midhași în locu de Murași et... tutti quanti, et tutti frutti ?

Nu mai unu prostu aru putea se dispere.

* * *

Deja, în imperiul prophetulu, lucrurile au început a se ameliora.

După nise telegrameale serviciulu *privatu* alu *Timpurulu*, — priime în copia de la liberalii-conservatori-votatori-șoimesci, — lupii prophetulu : Circasieni, Egypteni, Maroniși și Căpcăuni, se portu ca mielugei cu oile lu Christos : Serbi, Bulgari, Bosniaci, Macedoneni și Albanesi; *eră* Serbiu, printr'unu spiritu de imitașune, — *neimitabilu*, — se portu și *maș frățescu* ca pîn-acum cu Romani colonii din Serbia : de pré multa dragoste, nu'i lassă nici măcar se învețe, se se închine se se mănance romănesce, ci numai serbesce, pînă ce, prin generașuni, voru ajunge tot atât de Serbi ca Serbi.

Trebuie se mărturisimă că purtarea guvernulu serbescu este unu bobirnac pentru guvernul nostru care,

în exclusivismul se fura exemplu, lassă pe Serbi în România a trăi ca Serbi, cu limba, moravurile, gymnasiele, bisericile lor, ceea ce denotă pînă din colo de evidentă că Romani sunt egoiști : *numar et și nimeni altul !*

* * *

De la theatrul de resbellu, apoi, scirile, — de ambele părți *belligerante*, — nu sunt mai pușinu îmbucurătoare.

După ore-cari telegrame adressate Cicio-Penciuulu de la deposite, comunicate de acesta *confidenșiale* d-lui Staicovici băcanul de pe podul Mogoșoei, și de Staicovici, *tot confidenșiale*, mușterilor din băcănii, trecuți, presinți și viitori, rezultă că picioru de Osmanliu, cerchezu, bașibuzucu și capeăunu, n'a mai remas pe pământul Serbiei, Bosniei, Bulgariei, Herșegovinei, Muntenegrulu.

După alte telegrame adressate lui Vahit-Abdula rahagiulu, comunicate de acesta *confidenșiale* lui Hagi-Rahatoglu de la *Regia mică* a tutunurilor, și de Hagi-Rahatoglu, *tot confidenșiale*, tutulor contrabandistilor armeno-catholici și armeno-bokci, trecuți, presinți, și viitori, rezultă că picioru de ghiauru : Serbu, Bosniacu, Bulgaru, Herșegovineanu, Muntenegreanu, n'a mai remas pe pământul bine-cuventatu de Allah și de prophetul.

Că telegramele serbesci sunt din sorginte sicură, indoială nu mai pôte fi, probă ghesurile date de Milan pe la tôte curșile Europei pentru închiășarea păcei...

Că telegramele turcesci apoi nu sunt mai pușinu adevărate, indoială *erăși* nu mai pôte fi, probă proclamașia Padișahulu către Serbi prin care le spune se nu mai fie haini, ci se revie în brașele calde a Majestatei selle care 'i iubesc ca unu părinte... și mai habitir...

Acăsta fiind diagnostică cea mai certă pentru mersul victoriosu alu armelor, — de ambele părți *belligerante*, — remăne ca gingașele năstre lectrișe și arișii noștri lectori, se și allégă fie-care cum îi place, convenind că, gazetta ca *Ghimpele*, care se dea fie-cărnia după poșta ânimei, nu pré sunt multe...

* * *

Pînă se aflăm desnodământul actulu finale, alu marei tragedii burlesce ce se joca în Stambul, adevă pînă se și găsesc și Murat uă părechia de forșeci ca Aziz, se trecem la celle de la noi...

A ! *déră* aci lucrurile nu merg bine ca peste Dunăre, și *Trompeta Cârnașilor*, reitôrsă acum din excursiunile archeologice dela Cochinchina și Fefeșiu, ne dette, în numărul se de joia trecută, măsura tîlhariilor, dilapidărilor, trădărilor, de tot felul și de tot soiu, de cari sunt capabili roșii !

Și când vorbesce *Trompeta Cârnașilor*, unu diaru atât de consequent, atât de romănescu, — și de *romanesque*, — se tacă gurele relle ale diarelor comunarde... Pînă chiar *Timpurulu*, pînă chiar *Constipașionalul*, pînă chiar regușitul *Cucurigu*, cu tótă ordinea, legalitatea, constitușionalitatea și dynasticismul lor, se tacă că *Trompeta* vorbesce :

* * *

«Cerul s'a întunecat, electrul a fulgerat, pămêntul s'a despiciat !

«Hoșia ! Tîlhăria ! Jafu !

«Unde sunt fondurile secrete ? — Eă nu le mai vedu !

«Unde sunt fondurile de pressă ? — Eă nu le mai pipău !

«Unde sunt fondurile de excursiuni ? — 3000 franci, și aceia acum sfișiti...

«*Et ego sum mașis chiorăndis...*

«*O tempora ! O mores !*

«Care pe traducșune liberă se tilnesce : tēmpișiloru, cum a-si mai mănca mure !

«*Déră* înțelegeți voi, infamilor, trădătorilor, sperjurilor, assemenea exclamașunii romăno-patriotico-dynastice ?

«*Déră* sciți voi, strēbalașilor, nespălașilor, deșuchiașilor, pe unde se... p... se plimbă găina ?

«Oh, da cine ? cine ne va mēntui ?

«Cine va arrunca balsamul salvatoru pe rănile ce bântue atata de cumplitu țerra alu cari barometru există în stomacul meș ?

«Cine, de nu celu crescutu, ca pupezile, în légănu de mătase, viță și fiu de Domnu, născutu *eră* nu făcutu ?

«Tacă deci gurele profane ; amușescă Iscarioșii, și trăiască beizadēoa primu-ministru alu Romăniei una și nedespărșită !»

Și c'unu talimū particularu, cade în genunchi înaintea dynastiei, înaintea Kogălniceanulu și Epureanulu, strigănd din răunchi :

«Smintică este allesul, Smintică este unicul, pe Smintică redicașilă, căci numai elu, ca Smintică ce este, mai pôte fi salvatorul leșinatulu meș sufletu !»

* * *

Déră o, fatalitate ! În locu se asculte cuvintele oraculu, dinastia, Kogălniceanu, Epureanu, îi întoreș spatele !

Hei, reu facu dumnealor, pentru că umêrul *Trompetai Cârnașilor*, este umêrul lui Samson din Biblia !

Sunt unu, — dușmanii battă-i purdalcicul, — cari pretind că *Trompeta Cârnașilor*, n'ar fi toemai consequință : că aș și dynastică, măine republicană și vice-versa ; aș liberală, măine despotică și vice-versa...

Horrore ! Calomniă !

Trompeta Cârnașilor, sub raportul redactorilor, — nu alu principiilor, — a fost, este și a remas, aș mai alles, monarchico-dynastică, bine-înțellesu, după

timpu și împrejurări : când imperială, când regală, când princiară...

Voiți probe ? — *Ecă-le* :

Trompeta mai întâiu a fost imperială, sub Imperatoarele Cesar (Bolliac),

Alu duoilea, princiară, sub domnul Bassarab (Nassarab),

Alu treilea, *erăși* imperială, sub Imperatoarele Augustu (Theodor),

Alu patrulea, regală, sub regele Ioan Polonul (Ioniță Polescu).

Și acum, alu cincilea, *erăși* imperială, autocrată, sub Imperatoarele Neron (Pop).

Mută fiă deci gura păgănilor cari nu se închină cinstitei *Trompetai*, și bine cuventată fie gura natăfleșilor ce i se închină.

* * *

Trebuie se mărturisimă așe că nu în tôte, suntem de acord cu *Trompeta Cârnașilor*, cu *Timpurulu*, cu *Constipașionalul*, cu *Cucurigu*, în ceea-ce privesce actuala oblăduire...

Amu spus-o sus și tare că, onorabilul ministru de Justișia actuală, ne pare demnu de sprijinul nostru, cum ne paru toți liberalo-conservatori-votatori-bătători, de ore-ce, sub diferite raporturi, d. Eugeni : tătescu, este unu adevăratu conservator-votator...

Uă questiune ce ne veni în minte, ne afirmă și mai multu credinșele năstre...

D. Eugeni Stătescu, ca membru alu Comitatulu de la Masar-pașă, a denunșiat în *Allegatorul Liber* condita scandalôșă a primulu-președinte alu Curșii de apelu din Craiova.

«D. Anton Brăiloiu, — țipa în *Allegatorul* d. Eugeni Stătescu, — d. Anton Brăiloiu, primulu-președinte alu «Curșii de apelu din Craiova, a degradatu demnitatea «magistraturei, impund allegătorilor, la allegerile senatoriali, se voteze pentru principele de Buftea, *can-didatul Reacșionu* !»

Astă-șî, d. Eugeni Stătescu, ajunsu (citiți *parvenit*) ministru de justișia, aprobă și sancționeșă faptele d-lui primulu-președinte alu Curșii de apelu din Craiova, Anton Brăiloiu, și prin urmare, după principiile năstre neștrămutate liberalo-conservatore, ca consequenșă omulu politicu stă toemai în neconsequenșă faptelor, nu putem de cât se aprobăm și se dăm sprijinul d-lui Eugeni Stătescu, care ca avocat crede una, ca diaristu alta și ca ministru... *alandala coconara!*

* * *

Este așe uă questiune care, de se va adeveri, ne va face se ne rădicăm, pentru vecii-vecilor, mâna protectrice d'assupra capulu actualulu domnu ministru de justișia...

Se afirmă că d. ministru justișiei, aru fi pus, sau aru fi avend de gându să pună, sub accusare, pe uă odrasla de adevăratu liberalu-conservator-votator...

Acesta aru fi d. Bățcoveanu, — *il giovine di vaniglia*, fostu procuroru pe lingă tribunalele de Ilfov...

Se vedeți acuma pentru ce bagatellă...

Principiile năstre asupra fondurilor, de ori-ce natură, sunt bine-definite; elle sunt adevăratele principie liberalo-conservatore : a pune bine totu ce e pusu reu, a umbla prin miere și a 'și linge degetile...

D. Bățcoveanu, în calitatei de procuroru, fiindcă la porcării lipseă ceva parale din taxele depuse, ceru se'i împrumute porcării și d-lui, că de unde nu, înțelegeți d-vôștră...

Porcării ordonă Cassierulu lor, — la urechiă, — a da totu ce'i va cere, *et pour cause*, d. Bățcoveanu...

D. Bățcoveanu împrumută dela Costică Dumitrescu, Casierul porcării, 1400 franci, bez alșii cari se dice că 'i-a plătitu Băbaca...

Onorabila oblăduire liberalo-conservatore cade, și, peste ruinele ei, se redică *funesta* oblăduire de așii...

Cum sciți, Brat-Ivanușca o pornesc din cassă publică în cassă publică, și pocnesce : colo unu cassieru, dincolo unu Anton Arion, mai dincolo unu altu, pînă ce ajungend la portărei, dă peste questiunea în questiune...

Șeful de porcării Alecu Costescu, cu toți porcării și cu Cassierul Costache Dumitrescu, sunt tramiși la parquetu...

Cassierul C. Dimitrescu țipă cât ilu ia ânima că nu elu a măncat banii ci mai marii se, căror a trebuit se le dea ca se scape...

Ca probă, produce quittanșe, între cari și a d-lui Bățcoveanu de 1400 franci...

D. Phrichinide, fostul ministru de justișia, affă casul, se face focu, și, cât paci se tramișă la munsiu parquet pe munsiu de Bățcoveanu...

Liberalii-conservatori-votatori, surprinși, saru, se prosternu la picioarele familiei phrichinesci, care înrurind assupra d-lui Phrichinide, acesta se mărginesce a cere paretisul procurorulu prinsu cu mâna în sacu...

Procurorulu, prinsu cu mâna în sacu, nu vrea ni ci mortu se se paretisescă, susșinend că elu a împrumutatu *déră* n'a furat banii...

Ca probă adduce affacerea prefectorială Ventura...

Ba așe, protestă și pentru punerea sub accusare a lui Anton Arion, fiind de aceeași *inofensivă natură*...

Încăpăținat, d. ministru Phrichinide, nu iartă de tot, cam trebuia se facă ca omu alu lui Dumneșu, ci destitue pentru casu de infirmitate corporald, pe procurorul Bățcoveanu...

Citescă-se, de curiositate, *Minșitorul Officiale* dela 30 Maiu.

Adevêrul este că e cam rachiticu amicul, și troposul a fost excellentu : a profitatu de nevolnicia ca se astupe uă hoșia...

Porcăreii ânsă se pună subt accusare, ba unii chiar se închidă la Văcăresci...

Întellegemă pedepsă pentru porcăreii, ca mojiel, dără pentru ună procurorașu, pentru ună boiernașu!..

Fi! Fi!

Porcăreii, nu se astempără: ei, din arrestu chiar, printr'ua petițiune către parquet, arréttă în scrisu tot ce-au arrettat verbale...

Aveău poftă, se vede, a li se mai trâmătte și alții sē le țină de uritū, și sē li se dea și complici ca sē li se ușureze osânda...

Pusu-și-au ânsă pofta în cuiu, pentru că parquetul, cu rapportul No. 10981 din 20 Maiu 1876, s'a mârănită a înainta chârta la procurorul generale alu Curții de appelu, érá procurorul generale alu Curții a o pune «la dosar.»

Trăiască decă parquetul, trăiască procurorul generale! N'avemă ceaprazuri, ca 'lă-amă decora!

Întrebămă acum pe tótă sufflarea liberalo-conservatōre-votâtōre: bine arū fi, dreptū arū fi, logicū arū fi (auđū?) a mai reveni, cum se aude, d. Eugeniū Stătescu assupra questiuni, în questiune, când uă dată, cu atăta dibăciă, ea s'a făcut mușama, scăpând dela pușcăriă pe unū doctorū în dreptū, pe unū fostū procurorū, pe unū boiernașu?

Ba nu, respundeți de n'avemă dreptate!

Titi.

POIANA IELELOR

(LEGENDA)

I

Pe vesela poiană frumos împodobită
Cu falnică vedere, de floră îmbălsămită,
Nu'î chipu să calce omul îndată ce-o fi nōpțe
Că'î zăpăcesce mintea fiorătōre șōpțe
Bolborosite 'n aer de duhurile rele:
Stafia, pricoliciul și sprintenile iele
Acolo întâlnire 'și-au dat, — și când s'adună,
Se sbeguesc, și cântă, și jōcă împreună,
Și vai de omul care va fi în fața lor
Că'î ia pe loc uă mână, un ochiū oră un picior!

II

Mătușă Nastasia, vestită 'n șapte sate,
Șirétă vrăjitoare cu duhură necurate,
Posnașe când o vorba se pună vr'un cuțit,
Sēu sē descante 'n vatră de ochi și de năjit,
De dragosie, de pismă, vânt rēu, și de obroc,
Ce face cu uă vorbă să sară naiba 'n foc; —
Mătușă Nastasia, satană 'mpielitată,
Nu vré, și nici nu pōte poiana s'ō străbată,
Căci a vēdūt cu ochi, când ea vrăjea la stele,
Jucând nebune jocuri stafii, strigōi și iele
Acolo pe poiană. Și daca n'a vēdūt,
Atunci de ce pământul ocol este bătut!..

III

Dér Vlad, frumos la față, și tare la cerbice,
Ce știe sē 'mpletéscă în pai-spre-dece bice;
Ce cântă cu cavalul de plânge frunza 'n pom
Și tremură făptura și sufletul în om,
Își rîde d'a sa mumă, mătușă Nastasia,
Căci el, umblat'a nōptea prin munți și prin Vlășia,
Și n'a vēdūt nici iele, nici zmei, nici pricolici
Nici joimărițe erunte: nimic... nici chiar lipici!
De unde dér să fie aprōpe d'al sēu sat
Făpturi închipuete, sēu... duhur necurat?
— Ei, măre, dragul mamii, mătușă 'i-a grăit,
Să nu veđi nici o-dată drăcescul joc cumplit!
— O fi; dér eū am poftă, și vrēu să prind un drac
Ca să'l aduc la popa pescheși ca p'un colac!..
— Mai bine stai acasă! — Florica 'i șoptesce,
Florica cea frumósă ce 'n suflet 'l iubesc, —
Că după nunta nōstră vom merge amândoi
Sē rîdem pe poiană d'ai noptilor strigōi!
— Că bine đici Florică — Vlad dice — tu ai drept!
Și mâna fecioréscă o strânge p'al sēu pept.

IV

În sat e pregătire de nuntă. Mic și mare:
Bătrân, flăcăi și fete, ascēptă cu 'nsetare
Dumineca ce vine — c'atunci li s'a vestit
De Vlad și de Florica al nunți lor sfârșit —
Și toți, cu mic cu mare, la tineri năznesc
Cu laude și daruri, și toți 'i fericesc.
Vlad, mândru ca răsura ce 'n pajiste 'nflorosec,
Cu vesele cuvinte la toți le mulțumesc
Făgăduind s'aducă măestrii lăutari
Ce trage cu arcușul la nunți de fete mari;
Apoi, când mai rămâne uă đi de despărțire,
Când este pe sfârșite a nunți pregătire,
El plécă 'n plină séră cu agera 'i secure
Și cu un laț, s'aducă podōbe din pădure:
Frumose flori, și frunze alese din stejar,
Din care se ridice în carte un umbrar.
Ajuns, el strânge frunze; apoi se odihnesce
În grōșnica poiană! Acolo el zîmbesce
Đicēnd: — «Florică, câtă plăcere am eū sē'ți fac
«De'ți voiū aduce mâine un zmeu sau vireolac!»
Apoi, în pile de iarbă ușor s'a pitulat
Pândind cu ochi țintă, cu trupul nemișcat.

V

Venit'a mieđu noptii. E linisce; rēcōre.
Seninul cer albastru s'aprinde: uă vulvōre

De flăcări argintie în aer se ridică;
Mahrama negurósă a nopții se despică
Și rațele alérgă în sbor, și se resfrâng
Pe luciul poieni prin frunzele din crâng!..
Tăcerea e adincă. Abia câte-uă șoptire
A vântului de nōpțe, ce-adié peste fire,
Din când-in-când s'aude trecēnd ca un suspin!
Târđiū este acuma și lumea dōrme lin;
Iar Vlad, ascuns la pândă, vênat pentru Florica
Adastă ca sē'î pice; și pin'acum nimica
Nu vede pe poiană de cât tăcuta fire,
Ce-aprindé mai puternic focōsa lui iubire.
Ne răbdător, se scōlă. El vrēnd acum se plece,
Spre sarcina 'i de frunze e gata să s'aplece,
Când, iétă că 'n pădure d'o-dată a sunat
Un frémăt ce vestesce un umblet depărtat!
Vênatul!... e Vênatul!... Vlad tremură, se închină,
Spre partea bănuită veghiază și suspină,
Apoi, s'așeză iarăși cu fața pe pământ.
Și inima 'i se bate ca frunzele de vânt!

VI

Ce-o fi acea fință? un zmeu? un pricolici?
Uă zină?... Vlad în ia bă s'a strâns ca un arici!..
Pășesce pe poiană noptatica făptură...
Cât este de frumósă! ce falnică statură!
Ce față ingeréscă, senină, răpitoare!..
Se fie o feciōră? o zină de isvōre?
Nălucă sau ispită ce nōptea se arată?
Cât este de frumósă!... Cosița' resfrată
De tainicile vânturi, pe sinu'î fluturéză
Cum flutură betéla! Și ochi'î schinteiază
Ca pietre nestimate! Pe tēnēra ei față
A lunei strălucire resfrântă, se resfață
Și caută se sōrbă uimit, înflăcărât
Din gura 'i de rēsură, un dulce sărutat!..
Veșmēntu'... o cămașe de borangie suptire
Prin care ochi'î lacomi, cu lungă ațintire,
Străbat, și cum s'atinge de sēnul fecioresc,
S'aprind și de iubire cu inima vorbesc!..
Dér, tainică minune, acuma se avântă
Ca fulgul pe poiană în jocuri, și își cântă
Ea singură cântare cum n'a mai auđit
Sēlbatica pădure de când s'a fost urzit.
Iar Vlad, uitând cu totul pe draga lui Florică
Răpit de încântare, par-c'ar-voi să đică:
«O! zină strălucită, o! ingere ceresc,
«Pe brațul meū te lasă ferice!... te iubesc!»
Dér... iată c'acum zina cu față poleită,
De jocuri și de cânturi cu totul obosită,
Pornesce drept spre pīcul de iarbă, unde Vlad
Ședea în amorțire înfipt ca 'n plaiū un brad.
Nălucă e aprōpe... Vlad sare de la pândă,
Ca fulger se repede, și... talia plăpândă
A zinei o 'mpresōră cu brațele 'i de fer!..
Un țipet sē 'nalță atunci pînă la cer!
Apoi, când Vlad tresare din aspra 'i amorțire,
Cunōsce pe Florica zăcând în nesimțiri
Ca prunciū când adōrme pe brațul mumi lor!
El strigă, se jelesce și chiamă ajutor
Dér vorbele pe buze 'i se pierd, se rătăcescū
Ș'abia se înțelege: «Florico, te iubescū!..»

* * *

În revărsatū de điuă, din sate 'nvecinate
Bătrîni, flăcăi, copile, cu feciele 'ntristate,
Veniră pe poiană; acolo ei găsesc
Pe Vlad eșit din minte, și trupul fecioresc,
Și plâng cu mare jale ș'adâncă tânguire,
Iar biata Nastasia, blestémă cu mahnire
A ielelor poiană, đicând că duhu 'i rēu
Ucis'a mângâierea ce-avea la sinul sēu.
Apoi, bătrîni și tineri se 'ntrebă: «Ce 'ntemplare
A căsunat acéstă nenorocire mare?»
Și după lungă vorbă și lungă sfātuire
A da nebănuită și dreptă tilcuire
S'a resgânditū moșū Sōre, și el a dat de rost
Spuid cum că Florica *sommambulă* a fost!..

(Revista Contimp., liter., și sciintifică.)

Const. Christescu.

GHIMPĂRII

Primimă necontentitū scrisorī din Călărași prin care ni se arată fericeirile în care inótă judeciulū Ialomița de cândū d-lū Mișu-Poenaru-Bordea este prefect.

— Ce vreți sē facemū noi, iubiți Ialomițeni, deca furturile de cai nu se potū stirpi la d-vōstră? Ce să vē facemū deca „pașaliculū,” * nu este în stare să vē asigure contra făcătorilorū de rele?

Noi nu putemū nimicū. Cine pōte, este onorabilulū ministru de interne, d-lū Vernescu; și d-sea, de sigur, va numi unū bunū prefectū la Ialomița, de vreme ce ni se spune că pe d-lū M. Poenaru-Bordea 'lū-a strămutatū sau 'lū va strămuta la Argeșiū.

RESPUNS LA ISTORIA UNUI SMARALD.

Băcanulū cum đici singur, unū omū în simplitate,
Cu multă cinste însă, pōte n'a cunoscutū,
Ce prețū are Smaraldul, de ce utilitate,
Și pōte 'ntr'ua erōre, sē đicū el a cădūtū.

Darū cum veđi fōrte bine, 'și-a pus a lui putere,
Sē'lū scōlă la iveală, sē'lū faci mai frumos
Căci de.... ținea la dēnsulū, ba 'i făcea plăcere,
Sē'lū vađă în prăvălie, ca un ce boeros:

Darū nu'lū aruncă însă, ei prostū așa cum este,
Precum s'a đis și astăđi, 'lū are lângă elū,
Se uita sus la dēnsul, ca piētra din poveste,
Căci omulū ce 'i de cinste, nu pōte fi mișelū,

Te 'ntrebū însă a'mi spune, ca ce veđi đice ore,
Cândū un boerū d'aceia, cu tufa la chimirū,
Ce crede că 'i de spiritū, că e scriitorū mare,
A luat dreptū sfințe mōște, un prea frumos safiru.

Suntū sigurū că veđi rîde, ba pōte chiarū de glumă,
Veđi lua tōte aceștea; đicēndu'mi poreclitū,
Va fi boerulū cela, cum suatū la voi uă sumă,
Să nu mintū dar ascultă. Aceștea 'i parvenitū.

Acestū parvenitū dară, cum ce-fel nu se scie,
A ajuns să aibă 'n casă, un lucru prea frumōsū,
Safirū uă piētră scumpă, de o colōre vie,
Și totū ca și smaraldul, destul de prețios.

Ântēiū cum spusei încă, a đis că 'i sfințe mōște,
Și đai la psalichie.... citeștei epilogū,
Căci de.... la cele sfințe, puțin se mai cunōsce,
Sciindū prostologia, fiindū și ftio-logu.

'Lū ținu multă vreme, aci 'lū vedeai pe masă,
Pus chiar de dēnsul singurū, aci 'lū vedeai în cui.
Aci 'lū lua d'acolo, 'lū arunca din casă,
Ca omul ce nu scie, ce are 'n casa lui.

Într'unū târđiū elū însă, vēdu că se înșală,
Că nu e sfințe mōște, căci nu făcea minunī,
Chiemă pe alū sēu frate și fără nici uă șfală,
Se pune să'lū lovească, cu bețe ca nebuni. —

Unul đicea că giani, la dus acolo 'n casă,
Altul đicea că dracul, pe dēnsul 'lū-a învēțatū,
Ca să și'lū însușească, și luându'lū după masă,
La dus îndărăt érá, de unde 'a luatū.

Era lovitū safirul, perduse din valōre,
Tratatū ca 'n casa unū, ce nu 'a cunoscutū,
Ș'apoi și cu ideea, că este boerū mare,
Nu întreba pe altul, ce e mai priceputū.

Cu tōto astea însă, pōte c'ua fericeire,
Făcu c'acéstă piētră, frumósă și de prețū,
Să fie dată érá, stăpīnului din fire,
Și să nu se cunōsnă, de âst ciocoiū istețū.

Căci astă-đi cum se află, redus în sărăcie,
De pungă și de minte, pōte 'l-arū fi vēndutū,
P'un rangū, p'ua prefectură, pe uă deputăție,
Dacă n'arū fi mers chiar, pînă la un rusesc brutū.

Mai bine este dēnsul, unde se află acuma,
Ș'a revenitū Safirul, ba încă 'i mai lucios.
Și boerașul nostru, se mulțumescē numa,
Să scie că și dēnsul, a avutū un ce frumōsū.

Elū se clesce grōșnic, de ce a făcutū uă dată,
Nu pōte ca să'lū uite, căci ađi a cunoscutū,
Ce piatră prețiosă, a avut elū altă dată,
Dară totū prostulū regretă, de ceea ce-a făcutū.

Te întreb acum a-mi spune, ca cine 'i mai de trebă?
Băcanul ce 'n neștire, păstréză și acum,
Al sēu odorū? sau cela, ce e boerū de gēba,
Boerū de spală vase, și frēcă la tacāmū?

Acum sē spuī ce este, în lume fie-care
Băcanulū omū de cinste, e patriotū prea bunū.
Funcționarū ce are, ș'averē ore-care,
Earū boerașulū nostru, săracū și unū nebuñū.

Tiopi.

Apele minerale Feruginose din Bucuresci

Stagiunea de cură a început la 1 Maiu. Aceste ape după o experiență de aprōpe 5 ani. Și în urma observațiilor medicale sunt fōrte folositōre pentru tōte bōlele care provin din lipsa sângelui, s. e. Slăbiciunea corporală, amēțela, dureri de cap, obosélă repede, palpitații, lipsa apetitului, dureri prin corp, paliditatea feței, lipsa menstruelor, (Luna) etc.

Asemenea și pentru bōle de ficat și splină din friguri, scrophulele, bōlele udului, hoemoroide și alte diferite bōle se potū tāmădui cu apele nōstre fără a se mai duce prin străinătate.

Medicul fontănei Dr. C. Penescu.

CALĂUZA

PENTRU

STUDIUL TIPOGRAFIC

Conținēndū: Principii teoretice și practice, prelucrate de Constantin Petrescu Conduratu, Compositorū Typografū.

Prețul unū esemplaru 5 lei.

IMPRESIUNILE LUI TOMA PRODUSE DE CONSTITUTIONALULU - BOERESCU, DE LA 19 CURENT — DA, DOMNILORU MINISTRI, NOI CONSPIRAM CU MARI FORTE CONTRA SI VOI!